

3. Kärb sed mee fallal.

Perrenaene olli pottiga met aita pannud. Wallamisse jures olli nattoenne laua peale läinud. Kärb sed fatusid sedda römoga. Sai se otta, ütles üks tark: „Mis sest wähhāst meile mitmele on sanud? — Lähme, wöttame sure potti seest!“

Üks ees, teised tagga. Kui kõht keigil täis, et iiss jubba ärre, ütles tark: „Lähme nüüd jälle iggaüks omma foio, rágime teistele fa sedda head õnne, mis meie ilma waewata olleme nago tee pealt leidnud.“

Kiasid tiwad laiali, fatusid leñnata — jah, jallad keigil kiinni! —

Perrenaene läks aita, wöttis pilpaga kärb sed wälja, surrus jallaga fatti.

4. Ron, mis tahhab leñnata.

Kotkas laskis förgelt mahha, ja näggi seal koosna tigi áres.

Ron pallus: „Oh aus lindude pealik, wötta mind fa wäljadppetada, et ma tule fa wöin förgeste leñnata: mudda ello iggaw ello!“

Kotkas felis wasto, ütles: „Egga sinnust ei fa jo ilmaski lendajat loma, sind on romämišeks ja hüppamisfeks lobud.“

„Ki Ron játnud járrele pallumast. — Kotkas ütles: „No, olgo siis ühheks leñnotatseks. Tulle hüppa minno selga, ma wiin sind ülles.“

Ron kopst kolka selga, hoidis eßimeste káp-padega kowwaste sure liano kaela ümbert kiinni. — Kotkas läks wurrinal ülles, förgemale fui sure liana kirrikotorn.

Ron ütles: „Seisa nüüd fa nattokest paigal tule fa, ma fatusun ommeti, fas jubba ammet fa, et ma isse saan leñnatud.“

Hüppas pealt, jubba läks, ferotas tule fa, pea ülles, pea alla. — Kukkus pae kiwwi peale: partst nago past! —

Zukko öppis Saksa keelt, uhted rided Zukko seljas;